

3,
ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **S. V.**, narozený dne X,
bez státní příslušnosti,
t. č. ve Vazební věznici Litoměřice,
zastoupený advokátem JUDr. Edvinem Svobodou,
sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024, č. j. OAM-17618-34/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024, č. j. OAM-17618-34/ZR-2023, jímž bylo žalobci dle § 871 odst. 1 písm. a), e) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se současně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě zastával názor, že ve správním řízení dostatečně osvědčil vše potřebné pro to, aby mu žalovaný povolení k trvalému pobytu nezrušil a připomněl, že pro zrušení trvalého pobytu je nezbytné, aby byly splněny podmínky uvedené v § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce považoval závěr žalovaného o splnění podmínek § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za rozporný s objektivním skutkovým stavem. Podle názoru žalobce vyšel žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze ze skutečnosti, že byl žalobce v minulosti opakovaně soudně trestán a má několik záznamů v Rejstříku trestů. Žalobce zdůraznil, že předchozí odsouzení včetně odsouzení k výkonu trestu odnětí svobody nemohou sama o sobě znamenat, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalobce uvedl, že i žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že samotné odsouzení držitele povolení k trvalému pobytu automaticky neznamená, že tento narušuje veřejný pořádek, nýbrž by vždy měla být zohledněna povaha jednotlivých odsouzení a jejich závažnost z hlediska potenciálního rizika pro bezpečnost a celistvost území státu, kde má dotyčný povolení k trvalému pobytu. Žalobce proto zastával názor, že jeho několik záznamů v Rejstříku trestů apriori neznamená, že narušuje veřejný pořádek, a tedy naplňuje jeden z důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce zdůraznil, že nijak nerozporuje svých šestnáct záznamů v Rejstříku trestů, nicméně se vždy jednalo o méně závažné trestné činy převážně majetkového charakteru, popř. maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Kromě těchto odsouzení se žalobce na území České republiky (dále též jen „ČR“) nedopustil jednání, které by mohlo znamenat ohrožení její celistvosti a bezpečnosti, a proto na něj nelze hledět jako na zavadovou osobu.
3. Žalobce dále uvedl, že se žalovaný nezabýval kromě jeho odsouzení dalšími skutečnostmi, konkrétně jeho vytvořenými rodinnými vazbami s členy rodiny, kteří jsou státními občany ČR. Žalobce zdůraznil, že žije na území ČR téměř třicet let a má zde vytvořeny veškeré sociální kontakty a zázemí, jeho rodiče žijí na území ČR, přičemž otec má české občanství. Než nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, byl žalobce řádně zaměstnán v klenotnictví v Praze jako opravář šperků. Nelze proto dle žalobce uzavřít, že po celou dobu svého pobytu v ČR páchal protiprávní činnost. Žalobce pokračoval, že v současné době proti němu není vedeno žádné trestní stíhání a předpokládaný konec výkonu trestu odnětí svobody má v první polovině roku 2025. Žalobce namítl, že ačkoli mohl porušit podmínky pro ponechání povolení k trvalému pobytu v platnosti, žalovaný nedostatečně a necitlivě vyhodnotil jeho rodinné zázemí, rodinné a sociální vazby na území České republiky. Žalobce dále připomněl, má zletilou dceru a nezletilého syna, přičemž obě děti jsou státními občany ČR. Žalobce na syna řádně platí výživné, a to dokonce ve vyšší částce, než má soudem určeno. Poté, co se dcera žalobce dozvěděla o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu, rozrušilo jí to, neboť opuštění území ČR žalobcem by de facto znamenal rozpad jejich rodinných vazeb. Totožné pocity mají i rodiče žalobce, kteří mohou čestným prohlášením zaručit, že v případě ponechání žalobcova povolení trvalého pobytu v platnosti jsou ochotni poskytnout mu maximální možnou podporu včetně zajištění bytových potřeb žalobce. Žalobce dále uvedl, že pozbytí povolení k trvalému pobytu by pro něj znamenalo potíže dostat rodičovským povinnostem včetně řádného hrazení výživného na syna. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody má žalobce zajištěno bydlení v bytě své matky a rodina mu poskytne veškeré zázemí, aby se mohl opětovně začlenit do řádného života a prokázat, že zde nadále hodlá žít řádným občanským životem bez excesů. Žalobce dále připomněl, že během dosavadního výkonu trestu odnětí svobody byl již několikrát kázeňsky odměněn a v současné době je i řádně zaměstnán na pozici skladníka. Výkon trestu odnětí svobody tedy má na žalobce pozitivní vliv a představuje pro něj ponaučení, aby se do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

budoucná trestné činnosti vyvaroval. Žalobce s ohledem na výše uvedené zastával názor, že jeho vytvořené rodinné vazby, sociální zázemí a možnost do budoucna žít řádným životem by měly převážet nad závěrem žalovaného, že s ohledem na trestní minulost žalobce je dán důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu.

4. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl provedení důkazů napadeným rozhodnutím a čestným prohlášením rodičů žalobce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobním námitkám uvedl, že žalobce bagatelizuje svou trestnou činnost a skutečnost, že je recidivistou s aktuálně šestnácti záznamy v Rejstříku trestů a aktuálně se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce podle názoru žalovaného pomíjí fakt, že mu byl trvalý pobyt zrušen z důvodu naplnění podmínek celkem tří zákonných ustanovení, tedy § 87l odst. 1 písm. a), e) a f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v podané žalobě vyjadřuje pouze ke tomu, že u něj nebyly dány důvody pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž ke zrušení trvalého pobytu by postačovalo naplnění pouze jednoho konkrétního ustanovení. Žalovaný proto zastával názor, že skutečnost, že žalobce naplňuje hned tři zákonná ustanovení pro zrušení trvalého pobytu a aktuálně je ve výkonu trestu odnětí svobody, zvyšuje veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu žalobci a tyto skutečnosti je nutné považovat za přítěžující okolnosti v neprospěch žalobce. Žalovaný dále připomněl, že již v minulosti bylo proti žalobci vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu, přičemž toto řízení bylo zastaveno a pobyt byl žalobci zachován. Již v té době byl žalobce desetkrát pravomocně odsouzen, avšak náprava v jeho chování nenastala, když následně byl ještě 6x pravomocně odsouzen. Dle žalovaného se tedy žalobce prokazatelně nepoučil a do současné doby jej od páčání úmyslné trestné činnosti nic neodradilo.
6. Žalovaný dále zastával názor, že v napadeném rozhodnutí s odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu řádně a obsáhle zdůvodnil, v čem spatřuje závažné narušování veřejného pořádku žalobcem. Samotný nesouhlas žalobce s právním názorem žalovaného neznamená nezákonnost postupu žalovaného. Žalovaný označil účelovým argument žalobce, že byl před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody řádně zaměstnan, neboť i řádně zaměstnaná osoba může páchat trestnou činnost a opakovaně a dlouhodobě narušovat veřejný pořádek. Žalovaný připomněl, že z obsahu spisového materiálu je patrné, že žalobce byl soudy opakovaně označován jako osoba střídavě nezaměstnaná a střídavě pracující ve zlatnictví svého otce, a proto nelze říci, že žalobce řádně pracuje po celou dobu svého pobytu v ČR. Žalovaný dále považoval za irelevantní tvrzení žalobce, že s ním není aktuálně vedeno žádné trestní řízení. Tím, že je žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody má totiž výrazně sníženou možnost páchat trestnou činnost. Žalovaný dále uvedl, že žalobce všechny nepodmíněné tresty odnětí svobody do současné doby nevykonal a plánovaný termín propuštění má ke dni 30. 9. 2025. Nelze proto dospět k závěru, že se osvědčil. S ohledem na chování žalobce od jeho prvního odsouzení v roce 2000 nemá žalovaný žádné záruky, že dojde ke změně žalobcova chování. Žalovaný zastával názor, že zrušení trvalého pobytu žalobce je pouze důsledkem jeho dlouholetého protiprávního jednání, pohrdání právním systémem hostitelského státu a ignorace trestních rozsudků.
7. Žalovaný dále uvedl, že se na str. 7 až 11 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval otázkou jeho přiměřenosti a zabýval se i nejlepším zájmem žalobcova nezletilého syna. Žalovaný nechal provést šetření Orgánem sociálně právní ochrany dětí, jehož závěry se liší od žalobcových tvrzení. Žalovaný uvedl, že nijak nezpochybňuje, že žalobce má na území ČR Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezletilého syna, nicméně s ohledem na zjištění Orgánu sociálně právní ochrany dětí nelze považovat za nepřiměřené, že do rodinných vazeb žalobce a jeho syna bude zasaženo. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že nelze nezletilé děti využívat jako tzv. štít proti zrušení trvalého pobytu, neboť existence nezletilého dítěte není trumfovou kartou přebíjející vše ostatní. Založením rodiny by cizinci získali imunitu proti opatřením cizineckého práva, jehož smysl a účel by tím byl vyprázdněn. Žalovaný považoval za účelovou rovněž argumentaci žalobce o tom, že jeho zletilá dcera a rodiče budou zarmoucení zrušením trvalého pobytu žalobce, neboť do možnosti být v osobním kontaktu s nimi primárně zasáhl sám žalobce tím, že je v důsledku svého chování ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci navíc napadeným rozhodnutím nebyl uložen trest vyhoštění. S ohledem na šestnáct předchozích odsouzení žalobce označil žalovaný za nepodložené tvrzení, že po propuštění z vězení bude žít řádným životem. V případě žalobce coby recidivisty rovněž nelze přihlídnout ke skutečnosti, že řádně plní své povinnosti ve výkonu trestu odnětí svobody a je pracovně zařazen. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl soudu zamítnutí žaloby.

Ústní jednání soudu

8. Při ústním jednání soudu konaném dne 10. 6. 2024 shrnul zástupce žalobce žalobní body a zopakoval argumentaci v žalobě obsaženou. Zdůraznil, že nikterak nezpochybňuje žalobcovu trestní minulost, poukázal však na to, že se jednalo o bagatelnější trestné činy. Poukázal na dobu, po kterou se žalobce zdržuje na území ČR a na rodinné vazby, které má zde vytvořené. Žalobce sám pak soudu sdělil, že svého protiprávního jednání lituje, a že po propuštění z výkonu trestu již bude žít řádným životem a nebude se dopouštět trestné činnosti.
9. Při stejném ústním jednání zástupce žalovaného setrval na svých stanoviscích vyjádřených v napadeném rozhodnutí, jakož i v písemném vyjádření k žalobě. Měl za to, že projevení lítosti ze strany žalobce je pouze účelové, když ani předchozí správní řízení, v němž žalobce rovněž čelil zrušení povolení k trvalému pobytu, jej neodradilo od spáchání dalších, celkem šesti trestných činů. Zdůraznil také, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce a bude-li chtít pobývat na území ČR, nic mu nebrání v tom, aby požádal o vízum strpění a legalizoval tak svůj pobyt jiným způsobem.
10. Soud rozhodl o neprovedení žalobcem navrženého důkazu – čestným prohlášením rodičů žalobce, jímž žalobce prokazoval, že jsou jeho rodiče ochotni poskytnout žalobci na území ČR maximální podporu, primárně zajistit bytovou potřebu žalobce. Soud shledal tento důkaz nadbytečným, neboť skutečnost, že rodiče žalobce žijí na území ČR není mezi účastníky sporná a jejich ochota a příslib poskytnout žalobci potřebnou podporu neměla pro rozhodnutí význam.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl ode dne 10. 10. 2003 držitelem povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Oznámením ze dne 26. 10. 2023, č. j. OAM-17618-1/ZR-2023, žalovaný zahájil správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil opakovanou trestnou činností, opakovaným odsouzením a mařením rozhodnutí soudu, podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z důvodu odsouzení soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a podle § 871 odst. 1 písm. f) téhož zákona, neboť žalobce byl soudem ČR v nejméně třech případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než jeden rok. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2000, č. j. 1 T 51/2000-63, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce deseti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dva roky a k zákazu činností spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let za trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“). Dále byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2001, č. j. 1 T 171/2001-42, odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin za spáchání dvou trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 11. 2002, č. j. 1 T 43/2002-40, byl žalobce odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 350 hodin a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 4. 2003, č. j. 5 T 167/2002-31, byl žalobce odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 60 000 Kč za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Trestním příkazem Okresního soudu v Teplicích ze dne 24. 6. 2003, č. j. 1 T 378/2001-38, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce čtyř měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dva roky a k zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dva a půl roku za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 5. 2004, č. j. 1 T 414/2002-31, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, přičemž podle § 37 trestního zákona bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 trestního zákona vzhledem k trestu uloženému žalobci rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 11. 2002, č. j. 1 T 43/2002-40, a trestním příkazem Okresního soudu v Teplicích ze dne 24. 6. 2003, č. j. 1 T 378/2001-38. Dále byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2005, č. j. 1 T 89/2003-90, odsouzen k souhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 400 hodin, zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) trestního zákona a trestný čin poškozování a ohrožování provozu obecně prospěšného zařízení podle § 182 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 1 písm. a) trestního zákona. Trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2010, č. j. 27 T 100/2010-70, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce deset měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dva roky za trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona. Dále byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 16. 8. 2010, č. j. 3 T 123/2010-109, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu tři let, a to za přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 téhož zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 17. 7. 2012, č. j. 23 T 196/2012-228, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce dvou let za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. 1 T 45/2014, byl žalobce odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 24 měsíců a trest propadnutí věci, a to za pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2 a 3 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství. Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 27. 10. 2017, č. j. 3 T 72/2016-736, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 23. 4. 2018, č. j. 4 T 3/2015-561, byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců nepodmíněně, neboť se dopustil přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve spolupachatelství podle § 23. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 10. 1. 2022, č. j. 9 T 187/2019-199, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 23. 5. 2022, č. j. 4 To 117/2022-229, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání osmnácti měsíců za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 19. 4. 2023, č. j. 3 T 138/2022-136, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání osmnácti měsíců, trestu propadnutí věci, a to za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku.

14. Vězeňská služba ČR na výzvu žalovaného sdělila, že žalobce vykonával ve Věznici Bělušice trest odnětí svobody od 30. 9. 2022 do 22. 5. 2023, přičemž ho navštívil otec, matka, manželka a syn. Magistrát města Děčín, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, v písemné zprávě informoval, že matka žalobcova nezletilého syna při pohovoru uvedla, že s žalobcem uzavřela manželství v roce 2014, rodinný život nefungoval, neboť žalobce často nebyl doma, synovi se nevěnoval, nicméně jej vždy materiálně zajistil. V manželství docházelo ke konfliktům zapříčiněným střetem dvou odlišných kultur. Dle této zprávy žalobce matku svého syna napadal a omezoval její sociální kontakty. Nezletilý syn žalobce byl přítomen konfliktům rodičů, ale otec mu nikdy neublížil. Rodiče žili se synem ve Spolkové republice Německo, kde žalobce matku svého syna zamknul v bytě. Matka žalobcova syna podala návrh na rozvod manželství a syn jí byl svěřen do výhradní péče před rozvodem i po rozvodu. Matka žalobcova syna není s žalobcem v žádném kontaktu, syn jezdí společně s prarodiči z otcovy strany navštěvovat žalobce do věznice, a to jedenkrát za měsíc. Z návštěv ve věznici se žalobcův syn vrací v psychické pohodě. Žalobce syna telefonicky nekontaktuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a neudrží s ním písemnou korespondenci. Žalobce je ve věznici pracovně zařazen, soud mu vyměřil výživné na syna a musí splácet dlužné výživné. Žalobce se dne 30. 1. 2024 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se dále dne 5. 2. 2024 vyjádřil prostřednictvím svého právního zástupce k věci, přičemž jeho argumentace odpovídá výše uvedené žalobní argumentaci. Žalobce ve vyjádření upozornil na své rodinné vazby na území ČR a uvedl, že se kromě svých odsouzení na území ČR nedopustil jednání, které by mohlo znamenat ohrožení její celistvosti a bezpečnosti. Žalobce ve svém vyjádření žádal žalovaného, aby si případně vyžádal aktuální zprávy z věznice stran chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Dále žalobce žádal, aby si žalovaný vyžádal aktuální evidenci stíhaných osob, popř. rozsudek Okresního soudu v Děčíně, kterým byla žalobci stanovena vyživovací povinnost k jeho synovi. Žalovaný následně vydal ve věci napadené rozhodnutí.

15. Soud se nejprve zabýval argumentací žalobce stran splnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v závažném narušení veřejného pořádku. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že mezi účastníky je nesporné, že žalobce má celkem šestnáct záznamů v Rejstříku trestů.
16. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
17. Podle § 871 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území.
18. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
19. Výkladem pojmu „závažné narušování veřejného pořádku“ ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvedl, že „[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“ Rozšířený senát dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“

20. Veřejný pořádek je tedy nutno vykládat a chápat v kontextu konkrétní právní úpravy a vycházet z účelu této úpravy (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59). Závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců jsou podle názoru soudu použitelné i v projednávané věci, jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že pokud správní orgán zvažuje, zda lze za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Nejvyšší správní soud konečně uvedl, že „[j]e třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti. Uvedené závěry zastává i novější judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019-24.
21. Lze tedy shrnout, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba vykládat narušování veřejného pořádku závažným způsobem podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí definoval veřejný pořádek jako stav, kdy nejsou porušovány zákony ČR a odkázal na přílehlavou judikaturu týkající se pojmu veřejného pořádku. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí zohlednil kritéria dle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Ze správního spisu a napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že si žalovaný opatřil všechny trestní příkazy a rozsudky, kterými byl žalobce odsouzen za svou trestnou činnost. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul všechna odsouzení žalobce a dovodil z nich, že žalobce je „kariérním recidivistou“. Ačkoli by se takové hodnocení mohlo zdát přehnaně příkré, v případě žalobce jej soud považuje za přílehlavé a ztotožňuje se s ním, neboť nelze přehlédnout, že žalobce má za dobu téměř třiceti let pobytu v ČR (žalobce přicestoval v roce 1995) celkem šestnáct záznamů v Rejstříku trestů. Žalobce tedy prokazatelně recidivistou je. Žalovaný za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opakované závažné narušování veřejného pořádku považoval to, že žalobce dlouhodobě nerespektuje rozsudky soudů a opakovaně maří udělené zákazy řízení motorových vozidel. Dále za závažné narušení veřejného pořádku považoval žalovaný to, že i přes podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žalobce se znovu dopouštěl trestné činnosti a tresty mu znovu byly přeměněny na nepodmíněné. Závažné narušování veřejného pořádku shledal žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž ve skutečnosti, že žalobce byl opakovaně (6x) odsouzen za krádeže, a to i ve formě spolupachatelství a opakovaně páchal drogovou trestnou činností. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný založil svůj závěr o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem, a tedy splnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na povaze žalobcovy trestné činnosti a skutečnosti, že žalobce je recidivista a nelze vyloučit jeho další protiprávní jednání do budoucna. Žalovaný uvedl, že na žalobce předchází odsouzení prokazatelně neměla žádný vliv a žalovaný neměl žádné záruky, že se chování žalobce zlepší. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí zohlednil všechna výše uvedená kritéria pro svůj závěr o závažném narušování veřejného pořádku žalobcem, a to povahu trestné činnosti, délku trvání trestné činnosti a její opakování. Žalovaný se podle názoru soudu zabýval případem žalobce dostatečně individualizovaně a konkrétně zdůvodnil, v čem spatřuje závažné narušení veřejného pořádku žalobcem ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný vyšel pouze ze skutečnosti, že byl žalobce v minulosti soudně trestán a má několik záznamů v Rejstříku trestů fyzických osob.

22. Soud se s výše uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje. Podle názoru soudu lze jednání žalobce hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, neboť žalobce páchal trestnou činnost již pouhých pár let po svém příjezdu do ČR a během následujících více než dvaceti let se jí opakovaně znovu dopouštěl. Z množství odsouzení žalobce je zřejmé, že se z jeho strany nejednalo o jednorázový excés, ale šlo o opakované a soustavné porušování právních předpisů, přičemž předchází odsouzení u žalobce evidentně nevedla k nápravě. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého státního občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi z toho plynoucími výhodami zůstával. Ačkoli tedy žalobce disponoval vysokým pobytovým statutem, i po mnoha letech pobytu v ČR porušoval opakovaně její zákony trestnou činností, která se svou četností soudu rozhodně nejeví tak banální, jak jí v podané žalobě popsal žalobce. Soud v této souvislosti přisvědčil žalovanému, že žalobce svou trestnou činnost v podané žalobě bagatelizuje, neboť, ačkoli nepopřel množství svých odsouzení, nepovažoval je za závažné narušení veřejného pořádku s argumentem, že se jednalo o méně závažné trestné činy převážně majetkového charakteru, popř. spočívající v maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní. Podle názoru soudu nicméně právě skutečnost, že žalobce opakovaně nerespektoval uložené zákazy řízení motorových vozidel, svědčí mj. o jeho absenci respektu k právnímu řádu ČR a autoritě státních orgánů. Soud k argumentaci žalobce dále zdůrazňuje, že samotný cizincem spáchaný trestný čin a jeho povaha ještě sám o sobě nezakládá naplnění podmínky pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v závažném narušení veřejného pořádku, neboť i spáchání zvláště závažného trestného činu nemusí vést k odnětí povolení k trvalému pobytu a naopak „méně“ závažná trestná činnost může po zohlednění dalších okolností k závěru o závažném narušení veřejného pořádku vést. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že závažné narušování veřejného pořádku se nezrcadlí výlučně v závažnosti trestné činnosti, jak jí kategorizuje trestní zákoník (srov. viz rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2024, č. j. 10 Azs 269/2023-44). Soud zároveň nepřehlédl, že se žalobce opakovaně dopouštěl trestné činnosti ve spojení se spolupachateli, jeho trestná činnost tedy v některých případech měla organizovanou povahu. Konkrétní okolnosti žalobcovy trestní minulosti podle názoru soudu nesvědčí o jeho nápravě.

23. Soud navíc zdůrazňuje, že závažnost trestné činnosti, jíž se žalobce dopouštěl měla stoupající tendenci. Zpočátku totiž žalobce skutečně páchal trestnou činnost spojenou „pouze“ s protiprávním jednáním žalobce jakožto řidičem dopravních prostředků. K trestným činům maření výkonu úředního rozhodnutí, ublížení na zdraví, poškozování a ohrožování provozu obecně prospěšného zařízení, za něž byl žalobce odsouzen, však postupně přibývaly z hlediska veřejného pořádku podstatně závažnější a závadnější trestné činy, a to padělání a pozměňování veřejné listiny, krádež [zpočátku v mírnějším rozsahu se škodou nepatrnou tj. podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, později již závažnější se škodou větší podle § 205 odst. 3 trestního zákoníku] a přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. I vzhledem k této skutečnosti je obava z dalšího narušování veřejného pořádku žalobcem po jeho propuštění z výkonu trestu, a to závažným způsobem, zcela namístě.
24. K argumentu žalobce, že proti němu v současné době není vedeno žádné trestní stíhání, soud upozorňuje, že minulé trestné činnosti cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42). Skutečnost, že proti žalobci v současné době není vedeno žádné trestní stíhání, proto podle názoru soudu nemůže omluvit jeho předchozí protispolečenské chování. Žalobce navíc v současné době pobývá ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž je jeho možnost páchat trestnou činnost podstatně snížena. Z uvedeného je podle názoru soudu dostatečně zřejmé, že v případě žalobce nelze hovořit o úspěšné integraci do společnosti a účtě k právnímu řádu České republiky. Soud proto uzavírá, že nepřisvědčil argumentaci žalobce stran nenaplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ coby podmínky pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
25. Pokud žalobce namítal, že jím spáchané trestné činy nebyly nikterak závažné, pak soud konstatuje, že pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) a f) je závažnost úmyslného trestného činu, za který byl žalobce odsouzen, zcela nepodstatná.
26. Podle § 87l odst. 1 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo svým rozhodnutím povolení k trvalému pobytu, jestliže byl držitel tohoto povolení pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nebo byl soudem ČR v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.
27. Z citace uvedeného zákonného ustanovení tedy vyplývá, že je zcela nerozhodné, jakou závažností trpěly úmyslné trestné činy, jichž se žalobce dopouštěl. Podstatné pouze je, a tato skutečnost nebyla žalobcem nikterak rozporovaná, že byl žalobce více než ve třech případech odsouzen pravomocnými rozhodnutími soudů za spáchání úmyslných trestných činů, že byl odsouzen i k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a současně byl za spáchání trestného činu naposledy pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 19. 4. 2023, přičemž řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno 26. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2023. Je tedy evidentní, že pro zrušení povolení k trvalému pobytu byl naplněny současně i důvody, uvedené v § 87l odst. 1 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců.

28. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nedostatečně a necitlivě vyhodnotil jeho rodinné zázemí a sociální vazby vytvořené na území České republiky. Žalobce poukazoval na skutečnost, že zde žije téměř třicet let, má zde rodiče a dvě děti, z nichž jedno je nezletilé. Jak již bylo uvedeno v bodě 15. tohoto rozsudku, mohlo být povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobci zrušeno pouze za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Rozsah přezkumu přiměřenosti dopadů rozhodnutí přitom upravuje § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Soud zdůrazňuje, že za překážku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je potřeba považovat pouze nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. K určitému zásahu do života cizince totiž odebráním nejvyššího pobytového titulu na území ČR dojde prakticky v každém případě. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu tak není rozhodující sama existence zásahu do soukromého a rodinného života cizince, ale míra a intenzita takového zásahu, tedy to, zda lze tento zásah hodnotit jako přiměřený v souvislosti se samotným narušením veřejného pořádku a jeho konkrétním charakterem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40). Nejvyšší správní soud k otázce přiměřenosti v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, uvedl, že *„se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“*. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40, dále uvedl, že na zásah do soukromého a rodinného života je nutné nahlížet optikou důvodů, které ke zrušení pobytového oprávnění vedly, tedy z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.
31. Přiměřenost rozhodnutí je nutno posuzovat nejen podle výše citovaného § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána. Z čl. 8 Úmluvy plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57 - 58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu v dané zemi s (někdy) opačnými zájmy státu. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020-58).

32. Žalovaný podle názoru soudu všechny rodinné a ostatní vazby žalobce na území ČR v napadeném rozhodnutí zohlednil. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný si opatřil zprávu Magistrátu města Děčín, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ve vztahu k nezletilému synovi žalobce a od Vězeňské služby ČR informaci o osobách navštěvujících žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Rodinným životem žalobce se žalovaný zabýval hned na několika částech napadeného rozhodnutí, odkázal na přílehlavou judikaturu k dané otázce a vycházel rovněž z čl. 8 Úmluvy. Žalovaný upozornil, že z ničeho nevyplývá, že by rodiče žalobce byli závislí na jeho péči a zabýval se i výdělkovými poměry žalobce. Žalovaný se dále rozsáhle věnoval nejlepšímu zájmu žalobce nezletilého syna, k němuž uvedl, že s ním žalobce nežije a je s ním v kontaktu 1x měsíčně formou návštěvy ve výkonu trestu odnětí svobody. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále dospěl k závěru, že zrušení trvalého pobytu žalobci je přiměřené i s ohledem na délku jeho pobytu na území ČR. Žalovaný rovněž nezohlednil možnou integraci žalobce do společnosti s tím, že žalobce s ohledem na množství jeho odsouzení nelze považovat za integrovaného. S ohledem na uvedené je podle názoru soudu zřejmé, že žalovaný vyšel ze správných východisek pro posouzení přiměřenosti, když vážil na jedné straně veřejný zájem daný ochranou veřejného pořádku a na straně druhé soukromý a rodinný život žalobce a další okolnosti svědčící v jeho prospěch.
33. Ačkoli soud nepochybně, že žalobce má na území ČR rodinné vazby, když zde žijí jeho rodinní příslušníci a žije zde velmi dlouhou dobu, v souladu se závěry žalovaného neshledal vzhledem k žalobcově opakované trestné činnosti natolik nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, aby napadené rozhodnutí nemohlo obstát. Žalobce v podané žalobě neuváděl, že by jeho rodiče byli na něm závislí ekonomicky či péčí, naopak uvedl, že jsou připraveni poskytnout mu zázemí. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalobce vykonával povolání zlatníka a v některých obdobích byl bez zaměstnání. Podle názoru soudu může žalobce svou profesi zlatníka vykonávat i mimo území ČR, neboť se nejedná o povolání, jehož výkon by se vázal toliko k ČR. K rodinným vazbám žalobce soud především zdůrazňuje, že situace, v níž se ocitla žalobcova rodina, je především důsledkem jeho jednání a soustavného páčání trestné činnosti. Byl to žalobce, který svou recidivou soustavně zasahuje do svých rodinných vztahů. Ačkoli je nepochybné, že k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života dojde, po porovnání žalobcovy trestné činnosti a rodinných poměrů ani soud nedospěl k závěru, že by se jednalo o zásah nepřiměřený. S ohledem na konkrétní okolnosti případu totiž nepřeváží zájem na společném soužití žalobcovy rodiny na území ČR nad veřejným zájmem na zachování veřejného pořádku. Bylo na žalobci, aby zvážil dopady své trestné činnosti jak pro svou rodinu, tak pro svůj pobytový titul. V současné době je dcera žalobce již dospělá a z ničeho nevyplývá, že by na osobě a péči žalobce byla jakýmkoli způsobem závislá. Žalobcův nezletilý syn je svěřen do péče matky a žalobci nic nebrání v plnění jeho vyživovací povinnosti i po odcestování z území ČR. Žalobce byl navíc ve výkonu trestu odnětí svobody opakovaně, a to již v době, kdy byl jeho syn ještě mladší a odloučení od otce na něho mohlo mít negativní vliv v mnohem větším rozsahu. Lze tedy dovodit, že syn žalobce je na odloučení od otce přivyklý a osobní kontakt formou návštěv může žalobce se synem realizovat i po zrušení povolení k trvalému pobytu. Soud totiž zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím bylo žalobci pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, aniž by mu byl zakázán další pobyt v ČR. Žalobci nic nebrání, aby si budoucna opět pobytové oprávnění v ČR vyřídil, splnil-li podmínky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyžadované právními předpisy. Případná obtížnost takového postupu bude způsobena primárně žalobcovou trestnou činností, což však žalobce měl rovněž zvážit. Napadeným rozhodnutím není znemožněn kontakt žalobce se synem. Bude na žalobci a jeho rodině, aby po propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody a odcestování z ČR upravili své rodinné vztahy. Rodinní příslušníci žalobce zde mohou pobývat dále, případně být se žalobcem v kontaktu prostřednictvím prostředků dálkové komunikace.

34. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 10. června 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně